

*Jak přežít (v) manželství
a zachovat si zdravý ženský rozum*

POVÍDKY ke kávě

II.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

*Jak přežít (v) manželství
a zachovat si zdravý ženský rozum*

POVÍDKY ke kávě

II.

Hana Hrabáková

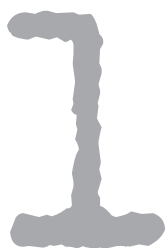
text © Hana Hrabáková, 2016
cover © Kameel Machart, 2016
ISBN: 978-80-87938-44-7

..... úvod

Tuto knížku bych chtěla věnovat vám všem, kteří jste přišli na křest mé prvotiny. Velice si vážím toho, že jste obětovali sobotní podvečer, který jste mohli strávit na chatě, s rodinou, s vnoučaty, někteří jste chtěli malovat obývací a přesto jste si udělali čas a přišli mě podpořit, prostě měla jsem velikou radost, že jste se kvůli mně vypravili nejen vy z Berouna, Králova Dvora, Hýskova, Žloutkovic, Lounína, Tmaň, Loděnic, Zadní Třebaně, ale i z Prahy, od Pardubic a z Bavorska. Všem moc děkuji.

A taky děkuji mé mamince, která mi od začátku držela palce.

Hana Hrabáková

..... Veselé Vánoce

Když se řekne Vánoce, vybaví se mi spousta příhod spojených s těmito svátky. A spousta sněhu. Dětství prožité v Popovicích, kde jsme se sestrou Bohunkou a ostatními dětmi sáňkovaly a bruslily na Litavce. Vzpomínám si, jak jsem jezdila s maminkou na saních z velkého kopce a dole jsme se měly trefit na můstek přes strouhu. Vždy jsem se bála, že se netrefíme. A vždy jsme se trefily...

Na Štědrý den nás děti vyfasovali tatínkové. Náš tatka se mnou a s Bohunkou šel za strejdou Ludvíkem, kde bydleli naši kamarádi Péťa a Ludvík. Tátové nás posadili na stůl, na botičky nám přišroubovali brusle šlajfky, odnesli nás přes zasněženou zahradu až na řeku a všichni jsme si užívali radovánek, zatímco maminky doma vše připravovaly. Ježíška jsme pokaždé prošvihli. Nikdy jsme ho ani nezahlédli, dárky nám nechával pod stromečkem a byl fuč.

Pak se mi vybaví moje první novomanželské Vánoce, kdy jsem jako zběsilá a v euforii nakoupila plno ozdob a vánočních dekoračních nutností, vyčerpala rodinný rozpočet na měsíc prosinec a manžel dodnes s chutí vypráví, jak se stro-

meček prohýbal pod spoustou ozdob, ale na jídlo už nám nezbylo. Hlady prý šilhal ještě na Tři krále.

Pak už jsme trávili Vánoce s naším synem a ty byly vždy úžasné.

Ne tak úžasné je měl ale syn Hely (Hela je má dlouholetá kamarádka a kolegyně. Občas si myslím, že by byla šťastná někde na pustém ostrově – tam by totiž nemusela neustále hledat brýle, klíče ani mobil...). Jednou na Štědrý den dostali od kamarádů strejdů stromek. Tedy spíš strom. Chlapi ho svázali, aby se s ním lépe manipulovalo a snažili se ho dostat po schodišti až do čtvrtého patra paneláku. Už na chodbě budili rozruch, když se nemohli vytočit a občas sousedům shodili kytku, botník či obrázek ze zdi.

Konečně dorazili do čtvrtého patra, zazvonili a se slovy: „Neseme vám ten stromeček“ se začali potácet chodbou až do obývacího, kde už bylo vše nádherně vyzdobené, stoly se prohýbaly pod různými dobrotami, děti dychtivě čekaly na překvapení, našňořené babičky a dědové zářili štěstím.

Rodinnou pohodu pokazilo jedno jediné přeříznutí provázku. Větve stromu se naráz uvolnily, smetly všechny ty dobroty ze stolu, chlebičky a cukroví letěly vzduchem, ze zdi padaly obrazy, několik kytek a knížek se k zemi poroučelo i s políčkami, děti přelétly přes celou místnost až k oknu, kde se krčili dva vystrašení dědové a dvě naježené tchýně. Nikdo se nemohl ani hnout. Větve je uvěznily.

Jak to nakonec dopadlo, to už se nevypráví.

Veselé Vánoce to ale byly. Pro nás, nezúčastněné...

S Helou za kulturou

Kolem Vánoc také docela často jezdívám do Prahy za kulturou. Kdysi jsem dostala od berounské „mamutí“ cestovky, pro kterou pořádám zájezdy, pozvánku do divadla s rautem před představení i po něm. Potřebovala jsem jen řidiče, kterého zároveň baví divadlo.

Vzpomněla jsem si na Helu.

To jsem ale netušila, že netrefí do Prahy.

Navigovala jsem jí, i potmě jsme našly Butovice a přes její výhrady, kdy bráždila místní komunikaci z pruhu do pruhu, jsme se trefily na parkoviště u metra. Tam jsme ale nevěděly, co si počít s automatem, tak jsme se zeptaly spíciho dědy v budce, který nám - velice neochotně - poradil.

Z Karláku mě Hela vedla svými zkratkami k divadlu, o kterém nevěděla, kde se nachází. Já věděla, kde se přibližně nachází, ale moc důvěry jsem nedostala. Tak jsme se alespoň prošly...

Představení i raut jsme si náležitě užily.

Cestou zpět v metru nám, mně i ostatním cestujícím, Hela vyprávěla své celoživotní zážitky z metra. Opravdu vtipné příběhy!

Zapovídaly jsme se tak, že jsme v Butovicích vystoupily opačným východem, ale Heluš tvrdila, že to tam poznává, že jdeme určitě dobře a zase mě vedla jakousi temnou zkratkou...

Nakonec jsme se vrátily zpět do metra a dostaly se tak k našemu parkovišti. Hela měla chuť vyprávět a živě mi sdělovala, co se jí zase povedlo za veselé kousky a smály jsme se na celou noční Prahu.

A zase začal boj s automatem. Ať jsme dělaly, co dělaly, dvacka nám do automatu strčit nešla. Nešla strčit ani do toho druhého. Vyměnily jsme dvacku za jinou a nakonec se nám dílo podařilo. Vypadly nám dva lístky.

Přijely jsme k závoře. Hela nestáhla okénko, ale chtěla otevřít dveře a málem porazila turniket. To už jsme se fakt mlátily smíchy a Hela se mě ptala, jestli nevím, proč to udělala.

Ani na jeden lístek nám to závoru neotevřelo a Hela poznamenala: „Jestli to nebude tím, že se moc smějeme...”

Po chvilce zablokování výjezdu se k nám došoural dosud spící děda z budky a se slovy: „To jste zase vy dvě?“ nevěřícně kroutil hlavou, řekl, že tyhle lístky tam cpát nemůžeme. Že musíme otevřít závoru tím původním, který už Hela jako nepotřebný dávno zmuchlala. Obratně vysypala obsah kabelky, našla tu zmuchlaninu, vyžehlila na kolena

a podala udivenému dědouškovi. Ten nám provedl úkon, aby se zvedla závora a my se vysvobodily. Na co nám vypadly ty dva lístky – netušíme.

Při zpáteční cestě mi Hela opět nemínila důvěřovat a chtěla odbočovat do úplně jiných uliček. Líbily se jí všechny a všechny jí byly povědomé. Nakonec ji přesvědčil nápis „Plzeň“ a strhla volant doleva.

Po dálnici to prala stočtyřicítkou, vůbec nevím, zda při předjíždění koukala do zpětného zrcátka, stále mi se smíchem vyprávěla své zážitky, kdy a kde bourala, protože špatně vidí a vlastně ani neví, kudy vede silnice. Já jsem se jen mlčky modlila, že kdyby „něco“, ať je to natvrdo, nechtěla bych zůstat na vozíku. Byla jsem s tím celkem smířená a v duchu jsem se uklidňovala, že odžitou už mám většinu svého života.

V Berouně si Hela všimla, že nedýchám a rozesmátá se mě zeptala, jestli se s ní náhodou nebojím. Chtěla jsem odpovédět, že jsem to ani nestihla, ale selhal mi hlas.

Doma jsem ty čerstvé zážitky chtěla vyprávět manželovi, ale ten se rozchechtal, už když jsem mu řekla, že jsem jela s Helou autem do Prahy...

..... Rotoped

Nikdy jsem nebyla v posilovně. Jenom jsem jí párkrát procházela, když si moje kadeřnice zřídila salónek na konci tělocvičny, do kterého se muselo projít přes místnost plnou strojů a přístrojů. Vždy mi bylo trapně, když jsem si v lodičkách kráčela užívat zkrášlovací proces a překračovala a kličkovala jsem mezi těmi ufuněnými osobami, které se tam různě povalovaly, hekaly a pravděpodobně to dělaly dobrovolně.

Nikdy jsem nejezdila na rotopedu, i když jsem po něm podvědomě toužila. Ale kolo je kolo. Jedete a vidíte. Když byl syn malý, dokonce jsme s manželem a ještě dvěma rodinami uskutečnili týdenní dovolenou na kolech.

Tehdy to znamenalo vézt s sebou kromě oblečení, stanu a spacáků také vařič a základní potraviny. S těmi plně naloženými bicykly jsme týden putovali po středních Čechách a byla to fakt nádherná dovolená. Každý večer jsme rozložili mapu a určili si trasu na další den tak, abychom stanovali vždy u nějakého rybníka nebo řeky. Přes Berounku a Vltavu jsme za pár dnů dojeli na Sázavu a obloukem

se vraceli další čtyři dny opět přes Vltavu zpět. Počasí nám přálo, bylo to krásné a ráda na to vzpomínám.

„Představ si, pořídila jsem si rotoped!“ volala na mě od vrátek moje kamarádka, která mě přijela nedávno navštívit.

„Panebože, co s ním budeš dělat?“ zděsila jsem se. Ála, co ji znám, jezdí autem a pěšky chodí jen od auta do budovy, kterou právě navštěvuje. O tom, že by někdy sportovala, se nemohlo nikomu ani zdát.

„Potřebuju zhubnout. Podívej to břicho...“, chrlila na mě a svého macíka si pěkně pohoupala.

„Myslíš, že to dokážeš?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Asi ne, ale budu se snažit.“

A najednou mi to sepnulo. Proč chce hubnout a proč z ničeho nic po tak dlouhé době přijela na návštěvu. Potřebovala se pochlubit.

„Alíku...“, začala jsem nenápadně. „Ty máš chlapa! Přiznej se!“ A zahrnula jsem ji nemalým množstvím otázek.

Alík se rozpovídal a jen se rozplýval. Byla jsem šťastná s ní, protože už léta žije sama a po pár nezdařených pokusech už tohle ani nečekala. Tak jsem vyzvíдалa dál: „...kafíčko, večere, kino, výlety... A...?“ Člověk aby to z ní páčil.

„Jasně. Tohle všechno už máme za sebou.“ A dodala: „Teď zrovna chodíme do plavečáku. Věříš, že jsem plavat nebyla asi dvacet let? A v akvaparku vůbec?“

„Alíku, takže už tě viděl v plavkách... A neutekl...?“

Vyprskly jsme smíchy.

„Tohle už má chlapec za sebou,“ řekla Ála a pípala: „Ve dvojdílnějších...“

„No, tak to už ho nic horšího potkat nemůže!“ řekla jsem jí upřímně. „Jestli tohle vydržel, tak je fakt statečnější,“ uklidnila jsem ji a pak nechápavě dodala:

„A na co tedy ten rotoped? To už je zbytečný, ne?“

„No, dopadne to tak, jak říkají všichni – budu na něj odkládat oblečení,“ pravila rozvážně a já jsem jí skočila do řeči: „Výborný je to na kabelky, těch prý se tam vejde spousta a je to přehledný...“

Užily jsme si docela hezké odpoledne.

Neuběhl ani měsíc, když jsem se jednoho dne vrátila z práce a u nás v obýváku stál rotoped. To je asi telepatie, protože jsem manželovi o Álině cvičebním náčiní neřekla ani slovo.

Jak na ta řídítka koukám, budu si muset přikoupit kabelky, protože tolik jich zase nemám...

..... Když se řekne pes

Když se řekne pes, vybaví se mi náš Alfík, se kterým jsme se sestrou Bohunkou vyrůstaly v Popovicích. Byl to voříšek, ale krásnej. Hned pak se mi vybavuje Andík, boxer našich kamarádů, který s námi v Popovicích taky dost zažil. A pak už jen samí vlčáci, které jsme měli na statku u babičky na Křižatkách. Byli to postupně Astor, Asta, Bojar a Brita. Byli to mazlíci, kteří si s námi dětmi ale vytrpěli své.

I u tety na Mandátě měli dva vlčáky, ti ale nebyli na hraní. Když jsme si tam jako děti hrály, byli chudáci přivázaní, štěkali a cenili zubiska. Šel z nich strach.

Taky si vzpomínám na pudlíka tety Aleny, který s ní už tehdy spal v posteli a všichni se tomu divili, někteří byli i pohoršeni. Ale toho jsme mezi psy nepočítali. Jak pes nemá víc jak třicet kilo, není to pes.

Moje kolegyně – panelákovky - mají takové ty roztřesené, kiloapůl vážící krtky-kočkopsy, kterým se, když jim pověsíte na krk psí známku, rozjedou nohy do všech stran, protože ji neunesou. Stále ňafou, třesou se a sami nevědí, jestli jsou pes nebo kočka.

Moje kolegyně Dagmar chovala odjakživa kočky. Pak se v ní něco zlomilo a jela si k příbuzným do Německa pro pejska. Říkala pro pejska, ale přivezla si takového vyvalené-
ného netopýra. Velké uši, velké oči, zbytek krtek... Ale je to miláček a jmenuje se Aidička. Vyšla ji na 300 Euro. Za ty prachy mohla mít klidně dva až tři vlčáky nebo 52 koček. Ale Aidičku může vzít kamkoli, šoupne ji pod bundu a je to. To my našeho Bena ne.

Ale ten zase občas vyrazí na výpravu sám. Pořád čekáme, kdy už přestane škodit. On si jen tak malinko poskočí, zahrabe předními a na skalce je díra jak po výbuchu. Takovou díru by Aidička hrabala čtrnáct dnů a zbytek by musela dodělat Dáša.

„Bene, kde zase jsi?“ To se nejčastěji ozývá z garáže, kde spolu Ben s manželem tráví nejvíce času. Když se vrátí z dlouhé procházky, manžel se usadí na židli, otevře si pivo a nabírá nové síly. Ben ani nepostřehl, že ušli pět, často i deset kilometrů a skotačí v garáži a po dvoře. Tu odnese kladívko, smetáček rozcupuje na kousky, obaly na květníky a různé babiččiny poklady zničí na místě a stále není unaven. Jeden pokrok jsme ale zaznamenali – prádlo ze šňůr už nestrhává všechno. Už si vybírá...

Málem bych zapoměla na Huga! To je bojový pes mé neteře. Ten taky dost škodí a s ničím se nepáře. Je bojový, ale nebojuje. Rovnou nosí trofeje.

Jednou přinesl v zubech z parku jorkšíra...

Pět tet jede do světa

Kdysi dávno jsem měla sen – chtěla jsem se podívat do Francie a vidět Paříž. Možná to bylo tím, že jsem četla francouzské romány, sledovala francouzské filmy a taky jsem měla na gymplu úžasnou profesorku, která ve Francii studovala a která nám při hodinách francouzštiny vyprávěla své zážitky. Francie mě prostě lákala a jak jen to bylo možné, navštívila jsem Paříž a okolí, Mont Blanc jsem měla na dosah, několikrát jsem projela Provence i celé jižní pobřeží a podívala se na pevnost If, kde pobýval Edmont Dantes.

Druhým snem, byly egyptské památky a plavba po Nilu, motivovaná detektivkou Smrt na Nilu.

Když před lety nastala éra zájezdů do Egypta, zakousla jsem se a začala realizovat svůj plán. Manžel se mnou odmítl jet, tak jsem se zmínila Heleně. Souhlasila. Pak se k nám přidaly ještě Marcí a Jana s Lenkou; byla jsem šťastná jako blecha a rozjela akci.

Jana razí heslo: Bez manželů = poloviční útrata a dvojitá zábava. Můj kamarád Mamut mi připravil zájezd přesně podle mých snů. A nesplnitelné se začínalo stávat splnitelným.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.